

Kos heeft
iets doms gedaan.
Hij heeft zijn zusje
Soof verstoppt. In het park.
Onder een struik.

Nu kan hij haar
nergens meer vinden.
En Soof is pas nul.
Kos voelt zich heel schuldig.
Hij durft niet terug naar huis.
Eerst moet hij Soof vinden.
Maar zoeken is moeilijk
en Kos verdwaalt.
In deze dwaaltocht ontmoet
hij verschillende mensen.
Hij maakt vrienden en leert
zichzelf en de wereld om zich
heen een beetje beter kennen.

ISBN 978 90 5116 952 2

9 789051 169522

Van den Kroonenberg - Meerzen

*Ik heb mijn zusje
KWIJTGEMAAKT*

De Vier Windstreken

*Geschreven door
Mohana
van den
Kroonenberg*

*Met illustraties
van
Nadia
Meerzen*

Ik heb mijn zusje KWIJTGEMAAKT

De Vier Windstreken

Voor Floor-Anne

Ik heb mijn zusje KWIJTGEMAAKT

Tekst van Mohana van den Kroonenberg
met illustraties van Nadia Meezen

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2023 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mohana van den Kroonenberg
Illustraties van Nadia Meezen
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 282 / ISBN 978 90 5116 952 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Inhoud

Hoofdstuk 1	Thuis!	9
Hoofdstuk 2	Kietelspel	15
Hoofdstuk 3	Ze hebben ons niet nodig	20
Hoofdstuk 4	Ogen dicht!	24
Hoofdstuk 5	Nu ik nog	29
Hoofdstuk 6	Soof is pas nul	34
Hoofdstuk 7	Zo kan ik niet nadenken!	41
Hoofdstuk 8	Daar heb je het park al	47
Hoofdstuk 9	Straf	53
Hoofdstuk 10	Zwerver	59
Hoofdstuk 11	Daar geloof ik niks van!	67
Hoofdstuk 12	Het is Soof helemaal niet	73
Hoofdstuk 13	Nergens aan denken	78
Hoofdstuk 14	Zoeken ze me nou al?	83
Hoofdstuk 15	Bij hen thuis	90
Hoofdstuk 16	Dan begin ik te rennen	98
Hoofdstuk 17	Waarom huil je?	106
Hoofdstuk 18	Zie ik dat nou goed?	116
Hoofdstuk 19	Sorry	123
Hoofdstuk 20	Welke kant is het op?	129
Hoofdstuk 21	Ik heb mijn zusje kwijtgemaakt!	138
Hoofdstuk 22	Bij ons thuis!	146

Hoofdstuk 1

Thuis!

Ik ben Kos en ik heb mijn zusje kwijtgemaakt.
Straks ga ik heus wel uitleggen hoe dat zit, maar
eerst vertel ik hoe leuk het allemaal begon.

Ik zat in de woonkamer in de grote stoel.
Mama lag op de bank tegenover mij. Papa zat
daar ook, met mama's benen op schoot.
Ik was chips aan het eten. Uit de zak. Dat mocht.
Papa en mama zeiden er niks van.

Ze keken hoe ik at. Ze glimlachten dromerig. Dat betekent altijd iets goeds.

Dit keer betekende het: eet maar lekker op, Kos. Helemaal alleen. Mag. Die zak is voor jou. Wij hoeven niks.

Zo praten zij soms. Zonder geluid.

Op het tafeltje tussen ons in lagen mijn voeten, boven op het memoryspel van papa en mij. Ik was aan het verliezen dus daar waren we mee gestopt. En er stonden drie bakjes voor de chips. Leeg. Te niksen.

Terwijl ik lekker zat te kauwen, keek ik om me heen. Ons huis, dacht ik, mijn huis. Hier ben ik geboren. Zeven jaar geleden. Bijna acht alweer.

Op ons tapijt kan je hinkelen. Op onze piano kan je rammen. In de deuropening naar de keuken hangt mijn schommel. Laatst schommelde ik zo hoog dat ik helemaal in de hal terechtkwam toen ik eraf sprong.

We hebben ook een box. Die staat voor het raam. Vroeger lag ik daarin. Nu is hij van Soof. Soof is mijn zusje. Ze is nul.

Maar Soof is nu dus kwijt. Spoorloos. Mijn schuld. Maar dat vertel ik straks. Eerst was alles nog leuk en gezellig.

Soof lag in de box en keek naar het plafond. Omdat wij chips hadden, had zij een wortel gekregen om aan te sabbelen.

Die wortel lag op haar buik. Ze sabbelde in de lucht. Ik stond op uit de grote stoel en gaf haar de wortel weer aan. Het was een hele grote. Een echte winterwortel. In kleintjes kan ze stikken. Ze pakte hem zo'n beetje. Ze is nog niet zo handig met haar handen, maar dat hoeft ook niet. Dat was ik vroeger ook niet.

Boven de box hangen tekeningen met plakband op het raam. En knutselwerkjes. Van ons.

Die van mij zijn heel mooi. Die van Soof ook, voor haar doen dan. Soof kan nog geen kwast vasthouden. En ze kan ook nog niet knippen of lijmen. Dat kan niemand van nul. Dat is normaal. Dat doen de juffen van de crèche dan voor je.

Soofs wortel was nu helemaal weggerold. Zwaaiende armen en benen.

Ik gaf hem weer terug. Ik praatte tegen haar.
Papa keek heel blij naar ons. Hij aaide mama's
benen alsof het jonge poesjes waren, zo voorzichtig.
Toen plofte ik terug in de grote stoel.

‘Memory?’

Tot mijn grote verrassing was het deze keer
mama die zei: ‘Vooruit. Eén potje dan, als jij het
klaarlegt.’

Jeetje, mama! Toen begon het écht leuk te
worden. Gelijk zakte ik op mijn knieën op de
grond, schoof het tafeltje haar kant op en veegde
de kaartjes door elkaar.

Papa boog zich voorover om me te helpen. Hij
legde ze allemaal weer in rijen. Dat kan hij heel
netjes.

Op de achterkant van de kaartjes met de baby-
hertjes heb ik met stift een rood stipje gezet.
Op de achterkant van de vosjes een groene. En
op die van de haasjes en de lammetjes staan
ook tekenetjes. Heb ik allemaal gedaan. Papa en
mama weten dat niet. Die moeten gewoon alles
onthouden. Mij lukt dat nooit. Onthouden vind
ik moeilijk...

Ik mocht beginnen. Ik begin altijd. Binnen een
halve minuut had ik vier setjes. Leuk!

Mama ging rechtop zitten, keek me aan en
glimlachte. Ze had echt een hartstikke blije dag.

Tijdens het kauwen en het slikken glimlachte ik ook. Dat betekende: gezellig hier. Fijn vandaag. Fijn huis.
Mijn hand verdween weer in de zak en alles was goed.

Hoofdstuk 2

Kietelspel

Langzaam begon ik een beetje misselijk te worden. Als ik bewoog kwam de chips die al in mijn buik zat weer omhoog tot in mijn mond. Ik moest even pauzeren. Even rustig in- en uitademen. Dat hielp. Over vijf minuten zou ik wel weer verder kunnen eten...

Maar ik moest de zak afgeven!

Dat wilde ik niet. Het was mijn zak. Dat had hun dromerige glimlach mij duidelijk beloofd.

Maar papa stond al op. Hij pakte hem zomaar van me af en stopte zijn eigen hand erin. En

ondertussen had mama opeens ook een setje. Gewoon geluk. De jonge vlinders. Dat zijn vieze groene rupsjes, die hoef ik nooit maar toch vond ik het niet leuk.

‘Ik was,’ riep ik.

‘Nee Kos, mama was,’ zei papa met volle mond.

Nou ja. Waar bemoeide hij zich mee? Ík was met mama aan het spelen.

‘Ga jij maar vast lekkere hapjes voor ons maken,’ zei ik tegen papa, ‘het is zaterdag.’ Maar dat deed hij dus niet. Hij ging gewoon weer zitten en probeerde mama de hele tijd aan het lachen te maken. Dat had ik best door. Maar dat doe ik juist altijd! Dat is mijn taak! Ik vrolijk mama altijd op, ik maak haar aan het lachen, daar ben ik heel goed in. Daar heb ik zelfs een speciaal spel voor bedacht. Maar papa deed gewoon waar hij zelf zin in had. Als een soort clown kroop hij dicht tegen mama aan. Heel overdreven. Hij begon zelfs... ieuw, wat súperkinderachtig, hij begon haar te voeren. Hij stopte chips in haar mond. Mijn chips. En mama vond het nog leuk ook. Zo konden we toch geen memory doen!

Toen werd ik een leeuw. Met een grote sprong dook ik boven op mama.

Papa riep wat naar mij, maar ik luisterde niet. Ik duwde hem juist helemaal opzij. Ik wilde dat hij wegging, naar de keuken.

Ik kietelde en kietelde en kietelde... Mama schaterde. Ze kermde en smeekte en probeerde me terug te kietelen maar ik was razendsnel. Ze kreeg me niet te pakken. Hier ben ik namelijk hartstikke goed in. Gelijk was het weer gezellig. Tot papa zich er weer mee ging bemoeien.

‘Een beetje voorzichtig, alsjeblijft,’ zei hij en daarna begon hij alle regels te overtreden. Hij plukte een pluisje van mijn mouw, aaide me zachtjes over mijn hoofd en begon lieve dingen tegen me te zeggen.

Dat hoort dus niet. Ik hoef geen lieve dingen. Het kietelspel is wild en gevaarlijk. Daar horen scheuren bij, schrammen en blauwe plekken.

Ik had me weer boven op mama gestort. Maar papa was intussen begonnen om háár over haar hoofd te aaien. Over haar wangen en weet ik veel waar.

Waar bemoeide hij zich telkens mee vandaag?

Toen voelde mama mijn gekietel opeens niet meer. Ze kronkelde helemaal niet. Ze sloeg niet.

En ze smeekte me ook niet om te stoppen. Ze keek heel lief naar papa, trok haar ochtendjas dicht en gaf hem een zachte zoen op zijn mond.

Ik ging gelijk staan en sloeg mijn armen over elkaar.

Wat was dit nou weer?

Het duurde niet lang tot mama papa terug begon te aaien. En als zij dat deed, kreeg ze ook gelijk zo’n zoen. En als papa mama begon te prikken

en te knijpen, kreeg hij eerst een klap en dan een zoen. Pfff... Ze werden steeds wilder. Net kleuters. Ik dacht dat mama moe was, dat ik voorzichtig moest zijn...

Ik kuchte.

‘Kos,’ riep papa naar mij. ‘Kos, help me dan.’ Hij stak zijn arm naar me uit. Die moest ik zeker grijpen. Maar dat deed ik niet. Ik keek wel uit. Ik ging hem echt niet helpen als hij zo overdreven lag te doen. Ik hield mijn armen stijf over elkaar. Toen pakte hij me zomaar lachend bij mijn enkel. Hij trok. Heel onverwacht.

Ik viel gelijk omver. Als er zo hard aan je been getrokken wordt, kan niemand blijven staan.

Toen werd ik echt boos.

Voor mij hoefde het niet meer.

‘Kom,’ zei ik tegen Soof. ‘We gaan!’